

РЕШЕНИЕ

№ 175

гр. София, 11.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 20.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **12552** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от АПК, във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ). Делото е образувано по искова молба на [фирма] срещу НАП за присъждане на обезщетение за причинени имуществени вреди, изразяващи се в заплатен адвокатски хонорар, във връзка с обжалване на Наказателно постановление № F307367/07.09.2017г. на Зам. Директора на ТД на НАП-С., отменено с решение от 138771/11.06.2019г., постановено на нахд № 21155/2018г., оставено в сила с решение № 6086/18.10.2019г., постановено по кнахд № 7746/2019г.

Ищецът, представляван от адвокат Й. поддържа исковата молба, счита искът за доказан безспорно по размер и основание. Налични били изискванията на ЗОДОВ за ангажиране на отговорността на ответника по претенцията. Претендира и и направените разноски по настоящото дело вкл. и адв възнаграждение.

Ответникът в писмен отговор и в съдебно заседание иска съда да отхвърлите исковата молба като недоказана по основание и размер по изложени съображения в отговора. Не се доказавало изплащане на адвокатски хонорар, не се доказвали претендирани имуществени вреди. Представените доказателства са съставени след протичане на делото пред СРС. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение пред настоящата инстанция. Претендира юрисконсултско възнаграждение, съобразно материалния интерес.

Прокурорът изразява становище за основателност и доказаност на исковата молба.

По фактите:

На ищеца е издадено Наказателно постановление (НП) № F307367/07.09.2017г. на Зам. Директора на ТД на НАП-С., отменено с решение от 138771/11.06.2019г., постановено на нахд № 21155/2018г., оставено в сила с решение № 6086/18.10.2019г., постановено по кнахд № 7746/2019г. Пред СРС за ищеца се е явявал адв.Й. - процесуален представител на ищеца по силата на приложено по нахд № 7746/2019г. (л.7 от делото на СРС) адвокатско пълномощно. Видно от списък на разноски по делото (л.27 по делото), дружеството е заявило направени от същото за адвокатско възнаграждение на адвокат Й. за изготвяне на жалба и процесуално представителство 1000 лв. Адвокат Й. е изготвил жалбата до СРС, представлявал е ищецът по делото пред СРС в съдебни заседания, както е и изложил допълнителни мотиви към жалбата. По същия начин чрез адвокат Й. е изразил становище и е оспорил касационната жалба срещу решението на СРС в производството пред АССГ.

Като доказателства към исковата молба ищецът представя два броя договори за правна защита и съдействие – л.11, съгласно които ищецът е заплатил на адвокат Й.. Същите не са били приложени в хода на съдебното обжалване на НП. Ищецът в допълнение към исковата молба представя и РКО, издадени на 04.07.2019г. за сумата от 2000 лв., претендирана в настоящото производство (л.47-48 по делото) и за адвокатското възнаграждение за правната защита по това дело. От представените доказателства може да се направи заключение, че адвокатските възнаграждения по договорите за правна защита, представени към исковата молба и претендирани с настоящата искова молба са платени на 04.07.2019г., като съгласно извлечения от счетоводните смети са осчетоводени от дружеството през м.юли 2019г. (л.49-50).

Правни изводи на съда:

Съдът намира, че искът за обезщетение е процесуално допустим, тъй като са налице предпоставките по чл.203 и следващите от АПК, чл.1 от ЗОДОВ. Ищецът твърди, че е претърпял вреди от незаконосъобразен акт наказателно постановление, издадено от орган при ответника, сочат се вреди, твърдени да са произлезли именно от това наказателно постановление. Съгласно мотивите по т. 1 от ТП № 2/19.05.2015 г. на Общото събрание на съдиите от Гражданска колегия на Върховен касационен съд на РБ, Първа и Втора колегия на Върховния административен съд на РБ, следва да се приеме, че издаването на процесното наказателно постановление е последица от изпълнение на нормативно възложени задължения, упражнена административно-наказателна компетентност, законово предоставена на органите в рамките на административната им правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност и в този смисъл същото представлява властнически акт, издаден от административен орган и въпреки че поражда наказателноправни последици, е правен резултат от санкционираща административна дейност. Не е бил налице друг процесуален ред, по който увреденото лице би могло да предяви претенциите си (аргумент по чл.8, ал.1 от ЗОДОВ), присъждане на разноски по административнонаказателни дела е предвидено едва с изменението на ЗАНН, обн. ДВ, бр. 94 от 2019 г. Искът е предявен срещу легитимиран ответник съгласно чл.205 от АПК. Тоест, налице са всички положителни процесуални предпоставки и не се откриват отрицателни процесуални предпоставки за водене на делото. Искът е предявен след отмяната на НП съгласно чл.204, ал.1 от АПК.

Разгледан по същество искът се явява частично основателен.

За да възникне отговорността по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ следва да са налице три елемента на следния правопораждащ фактически състав: 1. незаконосъобразност на акт, действие или бездействие на ответника при или по повод изпълнение на административна дейност.; 2. Вреди - имуществени или неимуществени и 3. пряка причинна връзка между първия и втория елемент. Отговорността е безвиновна -аргумент от чл.4 ЗОДОВ, по което се различава от отговорността по чл.45 и сл. от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД).

По отношение на първия елемент - както беше посочено по-горе в решението, отмененото НП представлява властнически акт на административен орган, издаването му е санкционираща административна дейност. Тоест, налице е административен акт като част от първия елемент на отговорността по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Неговата незаконосъобразност е установена с влязло в сила съдебно решение. Така първият елемент на отговорността е изпълнен.

По отношение на останалите предпоставки за ангажиране на отговорността на НАП за причинени вреди по реда на ЗОДОВ, съдът приема следното:

Безспорно ищецът е бил представляван пред СРС и пред АССГ от адвокат Й., който е бил упълномощен с пълномощно, приложено по делото пред СРС. Наистина, в кориците и на двете дела по обжалване на НП, няма доказателство за заплащане на адвокатското възнаграждение по време на делото, като пред СРС са заявени разноски в размер на 1000 лв. Договорите за правна защита, в които има разписка за плащане в брой на възнагражденията, се представят сега в исковото производство. Същевременно се представят и разходни касови ордери и извлечения от счетоводните книги на ищеца, от които може да се заключи, че адвокатско възнаграждение общо в размер на 2000 лв. е заплатено от дружеството на жалбоподателя на 04.07.2019г., което е преди приключване на делото по обжалване на НП пред АССГ на 18.10.2019г. Доколкото са налице посочените ордери и осчетоводяването им, като записванията не са оспорени от ответника и същевременно преди изменението на ЗАНН обн. ДВ, бр. 94 от 2019 г. разноски в производствата по обжалване на НП не са се присъждали, съответно страните не е следвало да представят доказателства за такива пред съдилищата в хода на самите производства, като все пак извършването на такива разноски е заявено в хода на делото (списъка с разноски пред СРС), то съдът приема, че ищецът е направил разноски за адвокат за обжалване на отмененото наказателно постановление. Крайният изводът на съда след съвкупния анализ на доказателствата е, че плащането на сумата на адвокатското възнаграждение на адвокат Й. от дружеството ищец е в пряка причинна връзка с отмененото НП - именно за защитата срещу това НП, преди да приключи съдебното производство пред касационната инстанция. Предвид извлечението от счетоводните книги на ищеца е доказана претърпяна имуществена вреда, поради намаляване на имуществото му със сумата на възнаграждението.

По отношение на наличието на пряка причинно-следствена връзка между НП и изплатеното адвокатско възнаграждение, съдът се позовава на Тълкувателно решение № 1/15.03.2017 г., по тълкувателно дело № 2/2016 г., на Върховният административен съд на Република България - ОСС от I и II колегия на ВАС. Според същото при предявени пред административните съдилища искове по чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления, изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им, представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от ЗОДОВ.

Що се отнася до възражението на ответника за прекомерност на договореното адвокатско възнаграждение същото е основателно тъй като договореното и изплатено възнаграждение от 1000 лв. на съдебна инстанция надвишава неколккратно минималния определен размер съгласно чл. 18, ал. 2 във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения от 300 лв. и според съда е прекомерно за една инстанция. Съдът намира за справедлив размер на адвокатското възнаграждение такъв от по 500 лв. на съдебна инстанция или общо 1000 лв.

По тези съображения съдът намира, че следва да уважи иска за имуществени вреди в част от предявения от ищеца размер от 1000 лв. общо за двете инстанции, а в останалата част до 2000 лв. да го отхвърли.

При този изход на делото и на основание чл. 10 ал. 3 от ЗОДОВ основателна е претенцията на ищеца за присъждане на сторените и доказани в настоящето съдебно производство разноски за държавна такса и възнаграждението за един адвокат. Видно от представения Договор за правна защита и съдействие, който служи и като разписка (л.11 по делото), ищецът е платил в брой адвокатски хонорар в размер на 1000 лв. на адвокат Й., който при съобразяване на възражението за прекомерност на ответника и съразмерно на уважената част от иска следва да бъде определено възнаграждение в размер на 500 лв. предвид и липсата на особена фактическа и правна сложност на делото. Следва да се присъди и платената от ищеца държавна такса съразмерно на уважената част от иска - 12.50 ст.

На ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение съразмерно на отхвърлената част от иска в размер на 50 лв. на основание чл.10, ал.4 от ЗОДОВ и в размера, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ.

Воден от горното и на основание чл. 203 от АПК във вр. с чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, съдът

По изложените съображения съдът

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА НАП да заплати на [фирма] с ЕИК[ЕИК] сумата в размер на 1000 (хиляда) лв., представляващи обезщетение за направени разноски за две инстанции във връзка с обжалване на НП № F307367/07.09.2017г. на Зам. Директора на ТД на НАП-С. и ОТХВЪРЛЯ иска в останалата му част над 1000 лв. до 2000 лв.

ОСЪЖДА НАП да заплати на [фирма] с ЕИК[ЕИК] сумата от 512 лв. (петстотин и дванадесет лева) и 50 ст. (и петдесет стотинки) адвокатско възнаграждение и държавна такса по делото, съразмерно на уважената част от иска.

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК [ЕГН] да заплати на НАП сумата от 50 лв.(петдесет лева) юрисконсултско възнаграждение, съразмерно на отхвърлената част от иска.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: